

Hồi 1

Giấc Mộng Đêm Trung Thu

Đời nhà Hán, sau khi Hán nguyên đế lên ngôi thì thiên hạ thái bình thịnh trị, bách tính an cư lạc nghiệp, triều thần và quan lại địa phương đều lo nhiệm vụ của mình. Do đó bên ngoài thì lân bang không dám dòm ngó, bên trong thì không có trộm cướp, toàn quốc được sống những ngày yên vui.

Nhưng sau đó thì Hán Nguyên để lại tin dùng một kẻ gian thần là Mao Diên Thọ, tham lam gian ác, không chuyện gì mà không dám làm.

Đương thời, ở Việt Châu có vị Thái thú Vương Trung, rất chính trực thanh liêm, thương dân như con, phu nhân là Diêu thị, tuổi đã hơn năm mươi nhưng chỉ sinh được một gái là Vương Tường, tiểu tự là Chiêu Quân.

Vương Chiêu Quân thông minh từ nhỏ, càng lớn lại càng xinh đẹp, chẳng những giỏi nữ công, mà còn được học tập văn chương, âm nhạc, nổi danh tài sắc. Thái thú Vương Trung và phu nhân Diêu thị coi như hạt ngọc trên tay.

Năm nay Vương Chiêu Quân đã mười sáu, nhiều gia đình hiển quan nhờ người tới đánh tiếng mỗi mai, nhưng Thái thú và Phu nhân vẫn chưa chọn được nơi vừa ý.

Đêm trung thu năm đó, trăng thu vàng vạc, Lâm hoàng hậu cùng Hán vương vào ngự uyển thưởng ngoạn cảnh hoa tươi trăng sáng. Nhà vua quá vui nên uống rượu hơi nhiều, thấy nặng đầu, bèn sai nội thị đi vào cung an nghỉ. Đặt mình xuống long sàng chưa được bao lâu, vua đã nằm mộng. Nhà vua mộng thấy mình tản bộ dưới ánh trăng thu vàng vạc, thấy xa xa dưới một bóng cây có một thiếu nữ cực đẹp.

Thấy nhà vua tới gần, thiếu nữ thẹn thùng quay mình bước đi như muốn lẩn tránh, dáng đi tha thướt uyển chuyển mê hồn. Nhà vua rảo bước tới nắm lấy tay áo nàng mà hỏi han mọi chuyện.

Thiếu nữ cho biết nàng họ Vương, tên Chiêu Quân, nhà ở Việt Châu. Hán Vương say đắm trước nhan sắc tuyệt thế của thiếu nữ, bèn ngỏ lời, vờ nàng làm Tây cung thứ phi. Nàng e lệ nhận lời. Hán Vương mừng rỡ đưa hai tay định ôm lấy nàng, nhưng Chiêu Quân đã vội trở tay:

- Kia bộ hạ, nội thị đang tới.

Nhà vua vội buông tay quay lại nhìn, nhưng không thấy nội thị đâu. Đúng lúc đó nhà vua tỉnh dậy, và không khỏi tiếc nhớ giấc mộng tuyệt vời, và tự nhủ là sẽ sai sứ tới Việt Châu để hỏi xem trong vùng có nhà nào họ Vương, có con gái tên là Chiêu Quân không.

Cũng đêm trung thu đó, tại Việt Châu, sau khi ngắm trăng thu vàng vạc, Vương Chiêu Quân từ hoa viên trở về phòng khuê, và gặp một giấc mộng y hệt giấc mộng của Hán vương. Nàng lấy làm lạ lắm nhưng không dám nói với cha mẹ, mà chỉ thầm nghĩ rằng biết đâu mình có duyên phận với thiên tử.

Sáng hôm sau, Hán Vương cho gọi. Giải mộng quan tới, kể rõ giấc mộng đêm qua và hỏi ý kiến. Giải mộng quan đáp:

- Giấc mộng này đúng là sự thật, bệ hạ sai sứ tìm kiếm, thế nào cũng gặp người trong mộng.

Hán Vương mừng lắm, hỏi bá quan là ai muốn tới Việt Châu để tìm kiếm mỹ nhân. Lập tức từ hàng văn quan, Mao Diên Thọ bước ra xin lãnh mệnh. Hán Vương hài lòng lắm, truyền ban thánh chỉ và cho lệnh tức khắc lên đường.

Mao Diên Thọ về phủ, chọn hai mươi sĩ tốt, chuẩn bị hành lý lên đường ngay. Dọc đường, Mao Diên Thọ ghé các địa phương, đường càng xa, túi của họ Mao càng nặng.

Mao Diên Thọ tới Việt Châu, quan Thái thú Vương Trung nghênh tiếp tại công đường, nhưng họ Mao trách cứ là tại sao không ra nghênh tiếp tại công thành, sau đó đưa thánh chỉ ra, truyền lệnh cho Thái thú tìm kiếm mỹ nhân Vương Chiêu Quân.

Thái thú Vương Trung mời Mao Diên Thọ tới nghỉ ngơi tại công quán rồi rầu rĩ trở về tư dinh. Phu nhân thấy vậy bèn hỏi:

- Tướng công, chẳng hay có chuyện gì khiến tướng công không vui?

Vương Trung buồn rầu kể lại đầu đuôi, rồi đưa thánh chỉ ra. Phu nhân đọc qua thánh chỉ, rồi nhíu mày nói:

- Vợ chồng ta chỉ có đứa con gái duy nhất đó, nay cho nhập cung, rồi biết làm sao. Theo ý tôi, tướng công nên dặn gia nhân giữ kín chuyện này, tên con gái mình, người ngoài đâu có biết. Tướng công cứ cho dán cáo thị và sức giấy cho các quan địa phương tìm kiếm. Sau đó nói là không có, bởi người trong mộng, làm sao có thật ngoài đời được.

Vương Trung im lặng ngẫm nghĩ, rồi đành theo lời Phu nhân, cho lệnh các quan địa phương tìm kiếm. Ít ngày sau, Vương Trung tới công quán gặp Mao Diên Thọ, nói là không tìm được người con gái nào có tên đ.

Mao Diên Thọ thấy Vương Trung không chịu nạt hối lộ, nay lại nói không tìm ra được Chiêu Quân, thì tức giận:

- Ngài là Thái thú một vùng, mà không tìm kiếm được một người dân trong vùng có tên tuổi rõ ràng hay sao? Bây giờ ngài bảo tôi phải về tâu với thánh thượng thế nào?

Thái thú Vương Trung nén giận đáp:

- Bẩm Tể Tướng, tiện chức đã cố gắng, nhưng quả trong vùng không có ai tên đó. Vả lại, người trong mộng làm sao có thật ngoài đời. Cúi xin Tể Tướng lượng xét cho.

Tất nhiên Mao Diên Thọ có thể trở về tâu là không tìm thấy Chiêu Quân, vì Chiêu Quân chỉ là người trong mộng, Hán Vương sẽ không thể bắt tội. Nhưng vì muốn sách nhiễu tiền bạc của Thái thú nên Mao Diên Thọ nhất quyết trong vùng phải có một mỹ nhân tên Vương Chiêu Quân, rồi giận dữ đập bàn quát:

- Thánh chỉ đã ban ra, Thái thú phải tìm cho bằng được. Nay bản chức hẹn cho Thái thú ba ngày nữa, nếu không tìm được, Thái thú sẽ bị chém đầu vì tội khi quân. Hiện tại thì Thái thú lo là nhiệm vụ, bản chức tạm phạt ba chục trượng để cảnh cáo.

Nói xong, hét lính đề Thái thú Vương Trung ra, đánh ba chục trượng khiến mình mẩy sưng tím, quần áo tả tơi.

Vương Trung vừa uất hận vừa lo sợ, về tư dinh kể hết với phu nhân. Phu nhân thấy chồng bị đánh như vậy, thì biết rằng Mao Diên Thọ nhất định không tha, bèn nói:

- Bây giờ chỉ còn cách hồi lộ thật nhiều cho Mao tể tướng là xong. Nhưng tướng công làm quan thanh liêm, trong nhà đâu có tiền bạc gì.

Vương Trung thở dài:

- Vợ chồng mình không thể giữ con được nữa đâu. Cố giữ con thì tánh mạng của vợ chồng mình khó được bảo toàn.

Phu nhân chỉ khóc.